

[H. C. Andersen.]

visning, siger det sig selv, at vi ikke vil gaa imod Forslag som de her foreliggende. Vi kunde blot ønske, at den højtærede Minister havde vist sig endnu mere velvillig overfor Kommunerne, end sket er. Vi foreslaar i vort Forslag, at Staten overtager et endnu større Beløb, nemlig $\frac{2}{3}$ af de Udgifter, der i saa Henseende hviler paa Kommunerne eller dog i det væsentlige hviler paa Kommunerne, men da den højtærede Minister vel er gaaet saa langt, som han mener at kunne gaa i denne Sag, vil vi, selv om vi stadig hævder den Opfattelse, vi har givet Udtryk i det af os forelagte Lovforslag, dog betragte de her foreliggende Lovforslag som en Imødekommen, og jeg skal anbefale dem begge til Vedtagelse i det høje Ting.

H. P. Johansen: Som man vil erindre, blev der i 1926 foretaget en ret grundig og omfattende Revision af Loven om døvstumme Børns Undervisning, og der blev den Gang gennemført en hel Række Ændringer angaaende Undervisningstiden, Klassedelingen, Oprettelse af Forældrenævn o. s. v. Men som man sikkert ogsaa vil huske, skete der i 1926 ingen Ændringer med Hensyn til den Betaling, som Forældrene eller, i de fleste Tilfælde, Kommunerne yder for Elevernes Ophold og Undervisning paa Statens Døvstummeskoler; man blev staaende ved det Beløb, som var fastsat i 1920, 600 Kr. aarlig pr. Barn. Nu er der imidlertid, som det fremgaar af Bemærkningerne, kommet Henvendelse fra en Kreds af Forældre, som har ønsket at faa dette Beløb nedsat, og man har fra den Side henvist til, at der er et betydeligt lavere Pristal nu end i 1926. Ministeren har imødekommet dette Ønske og stiller her Forslag om, at de paagældende Beløb nedsættes fra 600 til 500 Kr. aarlig, og selv om disse 600 Kr. kun er en Brøkdæl, en Fjerdedel eller en Femtedel af det, som Børnenes Ophold og Undervisning paa disse Skoler koster, saa kan mit Parti alligevel tiltræde Forslaget. I Praksis vil det sige, at Staten overtager Udgifter, som Kommunerne hidtil har haft; det drejer sig om mellem 30 000 og 35 000 Kr. aarlig, som Statskassen altsaa for Fremtiden skal udrede.

Samtidig med at man i 1926 behandlede Lovforslaget om døvstumme Børns Undervisning, reviderede man Loven om blinde Børns Undervisning, og man enedes den Gang om at fastsætte det samme Beløb for de to Former for Undervisning, altsaa 600 Kr. aarlig i Betaling ogsaa for blinde

Børns Ophold og Undervisning. Det andet af de foreliggende Lovforslag gaar da i Overensstemmelse hermed ogsaa ud paa en Nedsættelse af Betalingen for blinde Børn fra 600 til 500 Kr. aarlig, hvilket vil betyde, at Kommunerne faar en Mindreudgift paa saadan noget som 20 000 Kr. aarlig, Staten altsaa en tilsvarende Merudgift.

Det samlede Resultat af de to Lovforslag, som her foreligger, er altsaa, at Kommunerne faar en Mindreudgift paa mellem 50 000 og 60 000 Kr. aarlig. Jeg anbefaler begge Forslagene til velvillig Behandling.

Ellinger: Naar ogsaa jeg kan anbefale de foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling, er det ikke, fordi jeg er imponeret af det Ræsonnement, som anvendes i Bemærkningerne til Forslagene. Det siges, at Beløbet 600 Kr. i sin Tid blev sat, fordi man mente, at det Beløb kostede et Barn i Hjemmet. Hvad et Barn koster i Hjemmet, er nu meget forskellige Beløb. Saa siger man: Nu er Pristallet faldet, og det bevirker, at et Barn nu koster mindre hjemme. Man kunde ogsaa ræsonnerer som saa, at naar et Hjem nu har færre Udgifter til Børnene, saa har det ogsaa bedre Raad til at betale noget mere for et saadant døvstumt eller blindt Barn. Det vilde være et meget logisk Ræsonnement, men saaledes ræsonneres der altsaa ikke. Ræsonnementet i Bemærkningerne imponerer mig, som sagt, ikke, men der er altsaa i Virkeligheden kun Tale om en Merudgift for Staten paa 55 000 Kr. Efter de Oplysninger, der foreligger, maa man antage, at det er ret faa Familier, som selv betaler dette Beløb, der hidtil har været 600 Kr. og fremtidig vil blive 500 Kr., men at det maaske for den største Dels Vedkommende bliver en Udgift, der flyttes fra Kommunen over paa Staten, og som Forholdene ligger, vil vi altsaa kunne gaa med til, at Lovforslaget gennemføres, da Staten aabenbart har Midler til at afholde disse Udgifter.

Veistrup: Mit Parti giver sin Tilslutning til de to Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Det drejer sig ikke om noget overvældende stort Beløb, men Smuler er ogsaa Brød for de Mennesker, som er saa velhavende, at de selv maa betale. Der kan være en Del Mennesker, hvis Indtægt ligger lige over den Grænse, der er afgørende for, om det offentlige skal betale, eller de selv maa betale, og for dem vil 100 Kr. alligevel betyde noget. Og selv om